

Sygn. akt *I ACa 8/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Mikołaj Tomaszewski

Sędziowie: SA Mariola Głowacka /spr./

SO del. Marcin Radwan

Protokolant: st.sekr.sąd. Sylwia Stefańska

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2015 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **Z. G.**

przeciwko (...)

z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Koninie

z dnia 14 października 2014 r. sygn. akt I C 1122/12

I. z mienia zaskarżony wyrok :

a) **w punkcie 1 w ten sposób, że zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 31.004,46 zł (trzydzieści jeden tysięcy cztery złote czterdzieści sześć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 5.000 zł od dnia 21 października 2008 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 26.004,46 od dnia 20 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty, a roszczenie w zakresie kwoty 10.000 zł z ustawowymi odsetkami oddala;**

b) **w punkcie 3 w ten sposób, że koszty procesu stosunkowo rozdziela między stronami i na tej podstawie zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.677 zł oraz nakazuje ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa**

(Sąd Okręgowy w Koninie) kwotę 1.767 zł;

I. w pozostałym zakresie apelację oddala;

II. koszty postępowania apelacyjnego stosunkowo rozdziela między stronami i na tej podstawie zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.071 zł.

UZASADNIENIE

Powód Z. G. po ostatecznym sprecyzowaniu powództwa wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 70.000 zł tytułem zadośćuczynienia za trwałe uszczerbek na zdrowiu wraz z odsetkami ustawowymi co do kwoty 50.000 zł liczonymi od dnia 4 października 2008r. do dnia zapłaty, zaś co do kwoty 20.000 zł liczonymi od dnia 8 października 2013r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 76.472 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty tytułem zwrotu utraconego zarobku, a także kosztów procesu według norm przepisanych w tym kosztów zastępstwa adwokackiego.

Pozwana (...) z siedzibą w W. jako następca prawny (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew z dnia 15 stycznia 2013r. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sąd Okręgowy w Koninie wyrokiem z dnia 14 października 2014r. zasądził od pozwanej (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda kwotę 41.004,46 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 15.000 zł liczonymi od dnia 21 października 2008r., zaś od kwoty 26.004,46 zł liczonymi od dnia 20 grudnia 2012r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił. Orzekając w przedmiocie kosztów postępowania Sąd Okręgowy wzajemnie zniósł koszty sądowe między stronami, jednocześnie nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Koninie kwotę 3.139,04 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Ustalenia dokonane przez Sąd pierwszej instancji oraz wnioski z nich płynące zostaną przedstawione poniżej uwzględniając zakres zaskarżenia wyroku przez pozwaną, która zaskarżyła orzeczenie w części w zakresie kwoty 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia z odsetkami od dnia 21 października 2008r. oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że pozwana (...) z siedzibą w W. jest następcą prawnym (...) Spółki Akcyjnej, która to zawarła umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych – polisa nr (...) – z I. M. będącą właścicielką samochodu marki L. D., nr rej. (...), którym to w dniu 4 września 2008r. J. M. (1), jadąc ul. (...) w S., w trakcie wyprzedzania rowerzysty uderzyła w samochód marki V. (...) nr rej. (...) prowadzony przez powoda. W wyniku zderzenia samochód powoda uderzył w stojący na drodze samochód marki T.. Za sprawcę zdarzenia uznana została J. M. (1), którą ukarano mandatem karnym.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że 5 minut po zdarzeniu na miejsce wypadku przyjechało Pogotowie (...). Powód Z. G. był przytomny, uskarżał się na ból lewego stawu kolanowego i głowy, rozpoznano u niego stan po wypadku, uraz głowy i stawu kolanowego lewego. Przewieziono go do (...) w S. na Oddział (...) z rozpoznaniem wstępnym: obserwacja głowy i (...). Powód skarżył się na ból głowy, rozpoznano ostatecznie stłuczenie mózgu. Na Oddziale tym powód przebywał do dnia 10 września 2008r. W tym czasie wykonano mu zdjęcia RTG kręgosłupa szyjnego oraz czaszki. Nie wykazały one odchylenia od stanu prawidłowego. Ponadto dokonywano pomiarów ciśnienia tętniczego i tętna, zalecono leżenie oraz podawano płyny, zlecono stosowanie ketonalu. W dniu 8 września 2008r. przeprowadzona została konsultacja neurologiczna, a w dniu 9 września 2008r. wykonano badania KT głowy w wyniku którego w lewej półkuli mózgu ujawniono hipodensyjne ognisko o średnicy 11 mm. Po wypadku powód kontynuował leczenie w Poradni (...)w S., gdzie leczył się już wcześniej przed wypadkiem z powodu dolegliwości kręgosłupa. Natomiast od dnia 30 lipca 2009r. rozpoczął leczenie w (...) s.c., gdzie rozpoznano u powoda organiczne zaburzenia depresyjne. Stan zdrowia nie przeszkadza powodowi jeździć samochodem. Nie ma on na tym tle żadnych problemów.

Sąd Okręgowy ustalił, że przed wypadkiem z dnia 4 września 2008r. Z. G. pracował w (...) S.A. Oddział w W. – (...) jako elektromonter. Powód w okresie trzech miesięcy przed wypadkiem tj. od 3 czerwca 2008r. do 4 września 2008r. uzyskał wynagrodzenie w łącznej kwocie 8.491,14 zł brutto i 5.673,36 zł netto - tj. średnio 1.891,12 zł netto miesięcznie. Od dnia 4 września 2008r. powód przebywał na zwolnieniu lekarskim. W tym czasie otrzymał zasiłek chorobowy: w okresie od 4 września 2008r. do 10 września 2008r. w kwocie 500,64 zł brutto i 399,26 zł netto, w okresie od 11 września 2008r. do 31 grudnia 2008r. w kwocie 6.365,74 zł brutto i 5.351,80 zł netto, w okresie od 1 stycznia 2009r. do 4 marca 2009r. w kwocie 3.604,86 zł brutto i 3.094,95 zł netto. W okresie od 5 marca 2009r. do 27 lutego 2010r. powód otrzymał świadczenie rehabilitacyjne w kwocie 20.276,10 zł brutto i 17.136,05 zł netto. Z dniem 27 lutego 2010r. pracodawca rozwiązał ze Z. G. stosunek pracy. Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 18 marca 2011r. nr (...) ustaliła u powoda całkowitą niezdolność do pracy do dnia 31 marca 2014r. (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w K. orzeczeniem z dnia 26 września 2012r. sygn. (...) (...).2012 orzekł o zaliczeniu powoda do osób z umiarkowanym stopniem niepełnosprawności. Od dnia 28 lutego 2010r. Z. G. pobiera rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w wysokości 1.601, 81 zł brutto tj. 1.339,65 zł netto.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że od kwietnia 2005r. powód był leczony z powodu astmy oskrzelowej. W okresie od 8 grudnia 2006r. do 15 grudnia 2006r. przebywał na leczeniu w (...) w K., gdzie przeszedł operację wola guzowatego i gdzie rozpoznano u powoda raka pęcherzykowego w prawym płacie tarczycy. Następnie w okresie od 17 lipca 2007r. do 23 lipca 2007r. powód przebywał na leczeniu w (...) P. (...), gdzie przeszedł leczenie radioizotopowe raka pęcherzykowatego tarczycy. Dodatkowo u powoda występowały choroby współistniejące tj. cukrzyca typu II oraz nadciśnienie tętnicze.

Sąd Okręgowy opierając się na opinii sporządzonej przez biegłego sądowego neurologa prof. dr hab. J. M. (2) ustalił, że powód przebył uraz głowy bez następowej utraty przytomności i bez pewnych podstaw do rozpoznawania stłuczenia mózgu oraz rozsiane zmiany niedokrwienne w mózgu i w mózdzku w obrazie MR głowy. W wyniku wypadku doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu z przyczyn neurologicznych w wysokości 5%. Następstwa neurologiczne wypadku były błahe w kategoriach orzecznictwa sędowo-lekarskiego, obniżały one w niewielkim stopniu jakość życia powoda, jednak nie w takim stopniu, aby powodowały niemożność podejmowania pracy zarobkowej. Przyczyną występujących u powoda zmian o charakterze rozsianych zmian niedokrwiennych jest przebieg choroby nadciśnieniowej oraz cukrzycy, przy czym nie są to zmiany pourazowe i przypuszczalnie te zmiany już istniały przed wypadkiem i są powoli postępujące. W oparciu o opinię biegłej psychiatry D. J. z dnia 24 czerwca 2013r. Sąd ustalił, że powód nie doznał choroby psychicznej, wystąpiły u niego jednak objawy neurasteniczne tj. bóle głowy, zawroty głowy, znużenie, zmęczenie oraz wystąpiła obniżona sprawność funkcji poznawczych (zaburzenia pamięci, percepcji, koncentracji uwagi), która wynikała z urazu mózgu jakiego doznał powód w wyniku wypadku. Nadto w oparciu o wyjaśnienia biegłej złożone na rozprawie Sąd ustalił, że mikrourazy (...) mają charakter niedokrwienny, są zmianami samoistnymi, a nie pourazowymi i mogą wynikać z nadciśnienia tętniczego i cukrzycy, na które powód choruje. W konsekwencji biegła wyjaśniła, że u powoda występuje trwały uszczerbek na zdrowiu wynoszący 30% w stanie zdrowia psychicznego, przy czym tylko 5% dotyczy skutków związanych z wypadkiem, natomiast pozostałe 25% dotyczy ogólnego stanu zdrowia powoda w tym organicznego uszkodzenia (...). Łączny trwały uszczerbek na zdrowiu Z. G. w związku z wypadkiem z dnia 4 września 2008r. wynosi 10% w tym 5% z przyczyn neurologicznych i 5% z uwagi na stwierdzony uszczerbek na zdrowiu psychicznym.

Sąd pierwszej instancji co do przebiegu postępowania likwidacyjnego ustalił, że Z. G. w dniu 17 września 2008r. zgłosił szkodę (...) S.A. Ubezpieczyciel decyzją z dnia 6 października 2008r. ustalił u powoda uszczerbek na zdrowiu w wysokości 25%, w związku z czym decyzją z dnia 7 października 2008r. wypłacił mu kwotę 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji uznał, że powództwo w części zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z treścią art. 822 § 1 k.c. oraz art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli

Komunikacyjnych (j.t Dz. U. z 2013r., poz. 392. ze zm.), jak również art. 444 § 1 k.c. i art. 445 § 1 k.c. pozwana pozostawała – co do zasady - zobowiązana do wypłaty powodowi odszkodowania i zadośćuczynienia w związku z zaistniałym zdarzeniem odszkodowawczym.

Sąd pierwszej instancji rozstrzygając o wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia wziął pod uwagę, że Z. G. w wyniku wypadku z dnia 4 września 2008r. doznał urazu głowy bez następowej utraty przytomności i bez pewnych podstaw do rozpoznawania stłuczenia mózgu, miał objawy neurasteniczne tj. bóle głowy, zawroty głowy, zmęczenie i znużenie. Po wypadku do dnia 10 września 2008r. przebywał w szpitalu, a następnie kontynuował leczenie w Poradni Neurologicznej zgłaszając dolegliwości w postaci bólów głowy, nudności, bezsenność, zaburzenia równowagi, zawroty głowy. Sąd miał na uwadze okoliczność, że łączny trwały uszczerbek na zdrowiu powoda na skutek wypadku, ustalony przez powołanych w sprawie biegłych, wynosi 10%. Uwzględniając powyższe okoliczności w tym rozmiar doznanych przez powoda cierpień fizycznych oraz trwałość następstw Sąd uznał, że wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia za doznaną krzywdę powinna wynosić 35.000 zł. Stąd też wobec faktu, że pozwana wypłaciła już powodowi kwotę 20.000 zł zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 15.000 zł. Roszczenie powoda z tytułu zadośćuczynienia w pozostałym zakresie Sąd uznał za wygórowane i bezzasadne.

Określając dzień od którego należało zasądzić odsetki od kwoty przyznanego zadośćuczynienia Sąd Okręgowy przyjął, że należą się one od dnia 21 października 2008r. Wynika to z faktu, że w dniu 6 października 2008r. ubezpieczyciel ustalił wysokość uszczerbku na zdrowiu, a tym samym w terminie 14 dni od tej decyzji miał już możliwość wypłacenia na rzecz poszkodowanego należne mu zadośćuczynienie (art. 817 § 2 k.c.)

Sąd nadto zasądził od pozwanej na rzecz Z. G. – za okres od 4 września 2008r. do 30 listopada 2012r. - kwotę 26.004,46 zł tytułem odszkodowania z powodu utraconych zarobków.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. znosząc między stronami te koszty, gdyż określenie należnej powodowi sumy zależało od oceny Sądu. Natomiast o nieuiszczonych kosztach sądowych Sąd Okręgowy orzekł stosownie do art. 113 ust. 1 i art. 100 k.p.c. nakazując pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w Koninie kwotę 3.139,04 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, przy czym koszty te obejmują opłatę sądową od pozwu oraz wydatki w części wypłaconej ze Skarbu Państwa i niepokrytej z zaliczek.

Apelację od powyższego wyroku złożyła pozwana (...)z siedzibą w W. zaskarżając wyrok w części tj.:

- w zakresie zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kwoty 15.000 zł wraz z odsetkami od dnia 21 października 2008r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia,

- orzeczenie o wzajemnym zniesieniu kosztów procesu,

- w zakresie nakazania pobrania od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sąd Okręgowy w Koninie kwoty 3.139,04 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Pozwana zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 445 § 1 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie polegające na uznaniu kwoty 35.000 zł (15.000 zł zasądzone + 20.000 zł wypłacone w toku likwidacji szkody) jako sumy odpowiedniej w stosunku do doznanej krzywdy w rozumieniu tego przepisu pomimo, że powód na skutek wypadku z dnia 4 września 2008r. doznał jedynie niegroźnego urazu głowy, który spowodował powstanie 10 % uszczerbku na zdrowiu. Pozwana wskazując na powyższy zarzut wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa co do kwoty 15.000 zł z odsetkami od dnia 21 października 2008r. do dnia zapłaty, a nadto wniosła o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych oraz stosunkowe rozdzielenie kosztów procesu w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji.

Powód Z. G. w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za postępowanie apelacyjne według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja pozwanej w części zasługiwała na uwzględnienie.

Ze względu na charakter zarzutów zgłoszonych przez skarżącą tj. okoliczność, że odnosiły się one jedynie do naruszenia przez Sąd pierwszej instancji prawa materialnego, Sąd Apelacyjny nie poddawał kontroli instancyjnej prawidłowości poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Ustalenia te przyjął za własne jednocześnie zakładając, że stan faktyczny sprawy pozostaje bezsporny. Zakres postępowania odwoławczego obejmował więc jedynie kwestię zasadności zasądzenia przez Sąd Okręgowy na rzecz powoda kwoty 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia, jako uzupełnienia wypłaconego już świadczenia w kwocie 20.000 zł w ramach postępowania likwidacyjnego przeprowadzonego przez poprzednika prawnego pozwanej.

Sąd Apelacyjny uznał, że wysokość zadośćuczynienia uznanego przez Sąd Okręgowy jako należne powodowi była rażąco wygórowana. Treść obowiązujących przepisów statuujących odpowiedzialność deliktową, w szczególności art. 445 § 1 k.c., determinowała bowiem zasądzenie zadośćuczynienia w wysokości znacznie niższej.

Przy ustalaniu wysokości należnego zadośćuczynienia Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił ogółu przesłanek kształtujących należne poszkodowanemu świadczenie. Podkreślić należy, że Sąd powinien mieć baczenie, aby przyznawana przez niego kwota przede wszystkim pozostawała adekwatna względem rodzaju oraz rozmiaru cierpień doznanych przez poszkodowanego, jak również ich intensywności i okresowi w jakim się utrzymywały. Nadto Sąd powinien szczególną uwagę zwrócić na to, aby suma przyznanego zadośćuczynienia była odpowiednia tzn., aby nie była oderwana od aktualnego poziomu życia społeczeństwa ani nie wykraczała poza stopę życiową poszkodowanego, stanowiąc przy tym jednak ekonomicznie odczuwalną dla niego wartość i pełniąc funkcję kompensacyjną. Jak słusznie podniosła skarżąca w treści uzasadnienia wywiedzionego środka odwoławczego, kwota przyznanego zadośćuczynienia musi uwzględniać także wiek poszkodowanego w chwili zdarzenia oraz powstałe w związku ze zdarzeniem odszkodowawczym ujemne następstwa – wszelkie ograniczenia w wykonywaniu zwykłych czynności życia codziennego przez poszkodowanego, niemożność wykonywania dotychczasowej pracy, konieczność zmiany stylu życia, ewentualne oszczędzenie itp.

Przenosząc zaprezentowane powyżej rozważania na grunt niniejszej sprawy w pierwszej kolejności konieczne było uwzględnienie charakteru i zakresu uszczerbku na zdrowiu, jakiego powód doznał w wyniku wypadku. Uszczerbek ten Sąd Okręgowy ustalił prawidłowo, na co wskazano już wcześniej, jednakże przypisał mu, zdaniem Sądu drugiej instancji, nazbyt daleko idące negatywne konsekwencje zdrowotne powstałe u powoda z przyczyn innych niż udział w wypadku. Wskazać należy, że powołani w sprawie biegli tj. neurolog prof. dr hab. J. M. (2) oraz psychiatra D. J. w sposób jednoznaczny określili stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda. Wedle ich opinii wynosi on łącznie 10% tj. 5% według pkt 10a załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2012r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. z 2013r., poz. 954) - utrwalone nerwice związane z urazem czaszkowo-mózgowym, oraz 5% uszczerbku na zdrowiu psychicznym. Dla prawidłowego ustalenia wysokości zadośćuczynienia w niniejszej sprawie najistotniejsze było nie tyle samo ustalenie wysokości uszczerbku na zdrowiu powoda, co dodatkowe wskazanie poczynione przez biegłego neurologa we wnioskach opinii. Otóż biegły wprost stwierdził, że zły stan zdrowia powoda (a w konsekwencji tego przebywanie przezeń na długotrwałym zwolnieniu lekarskim) w żadnej mierze nie pozostaje wynikiem wypadku z 4 września 2008r., lecz jest skutkiem szeregu chorób z jakimi powód zmagają się na przestrzeni lat (powstałych jeszcze przed zdarzeniem odszkodowawczym), w szczególności zaś choroby nowotworowej, nadciśnienia tętniczego, cukrzycy oraz zachodzących w ich wyniku zmian samoistnych w organizmie powoda tj. mikrourazów centralnego układu nerwowego o charakterze niedokrwinnym. Co istotne przedmiotowe ustalenia i wnioski prezentowane przez biegłego nie były kwestionowane w toku procesu przez żadną ze stron.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego orzekając co do wysokości należnego zadośćuczynienia Sąd Okręgowy w sposób niewystarczający wziął pod uwagę, że to choroby samoistne powoda, nie zaś jego udział w zdarzeniu w dniu 4 września

2008r. doprowadziły do stanu zdrowia w jakim powód obecnie się znajduje, a w konsekwencji tego uniemożliwiły mu wykonywanie dotychczasowej pracy, skutkując pobytym Z. G. na długotrwałym zwolnieniu chorobowym, następnie korzystaniu ze świadczenia rehabilitacyjnego, a w ostateczności wypowiedzeniu stosunku pracy przez pracodawcę. Dokonując kontroli zaskarżonego rozstrzygnięcia Sąd Apelacyjny miał na uwadze fakt, że w związku z wypadkiem powód poddany został hospitalizacji. W szpitalu przebywał on przez 7 dni, bezpośrednio po zdarzeniu tj. od 4 września 2008r. do 10 września 2008r. W związku ze zdarzeniem odszkodowawczym powód nie podjął rehabilitacji, zaś zgłaszane przez niego po zdarzeniu dolegliwości w szczególności częste bóle głowy, na co wskazał biegły, były jedynie wynikiem chorób samoistnych (cukrzycy oraz nadciśnienia tętniczego) na które powód chorował jeszcze przed zaistnieniem wypadku, nie były one zaś następstwami zdarzenia z dnia 4 września 2008r.

Nadto rozważając wysokość należnego poszkodowanemu zadośćuczynienia Sąd Apelacyjny miał na uwadze wiek powoda, który to w chwili zdarzenia liczył sobie 54 lata. Był już więc on osobą w sile wieku. W chwili zdarzenia powód, wbrew swoim twierdzeniom, był już osobą schorowaną, zmagającą się z poważnymi dolegliwościami zdrowotnymi, negatywnie wpływającymi na jego codzienne samopoczucie. Stąd też w przedmiotowych okolicznościach, mając na uwadze wysokość doznanego w wyniku zdarzenia odszkodowawczego uszczerbku na zdrowiu, okres hospitalizacji, wynikłe ze zdarzenia dla powoda niedogodności w tym również stopień i długotrwałość negatywnych przeżyć i cierpień, Sąd Apelacyjny stanął na stanowisku, że adekwatne jest przyznanie powodowi zadośćuczynienia w łącznej kwocie 25.000 zł. Przy czym wobec wypłacenia przez pozwaną kwoty 20.000 zł na etapie postępowania likwidacyjnego Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że zasądził na rzecz powoda kwotę 31.004,46 zł w tym kwotę 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 21 października 2008r. do dnia zapłaty, zaś odsetki ustawowe od kwoty 26.004,46 zł zasądzono od dnia 20 grudnia 2012r. do dnia zapłaty. W kwestii należnych odsetek Sąd Apelacyjny w pełni podzielił rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji uznając je za prawidłowe i znajdujące odzwierciedlenie w obowiązujących przepisach. W pozostałym zakresie tj. co do kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21 października 2008r., Sąd Apelacyjny powództwo oddalił.

Ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji, jako znajdujące uzasadnienie w materiale zgromadzonym w aktach sprawy, Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne. Wnioski z nich płynące Sąd aprobuje z zastrzeżeniem, że wysokość zadośćuczynienia należnego powodowi winna wynosić 25.000 zł. W pozostałym więc zakresie apelację pozwanej, stosownie do art. 385 k.p.c., oddalono.

Sąd Apelacyjny podzielił zarzut pozwanej, że koszty procesu przed Sądem pierwszej instancji powinny zostać rozliczone w drodze ich stosunkowego rozdzielenia między stronami postępowania przy uwzględnieniu stopnia w jakim powód wygrał proces tj. w oparciu o treść art. 100 zdanie drugie k.p.c. Stąd też i w zakresie orzeczenia o kosztach postępowania konieczna była zmiana zaskarżonego wyroku. Ogół kosztów przez powoda poniesionych w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji obejmował kwotę 3.617 zł (3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej), zaś ogół kosztów poniesionych przez pozwaną – 5.617 zł (3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł opłaty skarbowej oraz 2.000 zł zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego). Powództwo zostało uwzględnione w 21%, stąd też powodowi należałby się od pozwanej zwrot kwoty 760 zł, zaś pozwanej należałby się od powoda zwrot kwoty 4.437 zł. Powyższe nakazywało więc zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej różnicę tj. kwotę 3.677 zł. Sąd Apelacyjny zgodnie z treścią art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t. Dz.U. z 2010 Nr 90, poz. 594 ze zm.) w zw. z art. 100 k.p.c. nakazał pobrać od pozwanej nierozliczone koszty sądowe postępowania pierwszoinstancyjnego w części w jakiej przegrała ona proces. Koszty te obejmowały nieuiszczone wynagrodzenie biegłych w wysokości 1.088,04 (łącznie wynagrodzenie biegłych wyniosło 3.088,04 zł, przy czym w toku postępowania pobrano 2.000 zł zaliczki), jak również opłatę od pozwu w kwocie 7.324 zł – łącznie 8.412,04 zł. Skoro pozwana przegrała proces w 21%, Sąd Apelacyjny nakazał ściągnąć od niej na rzecz Skarbu Państwa-Sąd Okręgowy w Koninie kwotę 1.767 zł (8.412,04 zł x 21%).

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd drugiej instancji orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 100 k.p.c. tj. rozdzielił je między strony wedle stosunku w jakim pozwana wygrała postępowanie. Koszty postępowania apelacyjnego po stronie pozwanej wyniosły 2.550 zł (750 zł tytułem opłaty od

apelacji oraz 1.800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego), zaś po stronie powoda – 1.800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Wobec faktu, że pozwana wygrała postępowanie apelacyjne w 66%, to od powoda należałby jej się zwrot 1.683 zł (2.550 zł x 66%), zaś powodowi należałby się od pozwanej zwrot kwoty 594 zł (1.800 zł x 33%). Stąd też Sąd Apelacyjny tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia z art. 100 k.p.c., zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.071 zł.

/-/SSA M. Głowacka /-/SSA M. Tomaszewski /-/SSO M. Radwan

--	--	--